

USNESENÍ SOUDU (třetího senátu)

25. května 2004 *

Ve věci T-264/03,

Jürgen Schmoldt, s bydlištěm v Dallgow-Döberitz (Německo),

Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG, se sídlem v Brémách (Německo),

Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV, se sídlem v Berlíně (Německo),

zastoupení H.-P. Schneiderem, advokátem,

žalobci,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené K. Wiednerem, jako zmocněncem, ve spolupráci s A. Böhlkem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je návrh na zrušení článku 1 a s ním související tabulky 1 přílohy rozhodnutí Komise 2003/312/ES ze dne 9. dubna 2003 o zveřejnění odkazu na normy týkající se tepelně-izolačních výrobků, geotextilií, stabilních hasicích zařízení a sádrových desek podle směrnice Rady 89/106/EHS (Úř. věst. L 114, s. 50; Zvl. vyd. 13/31, s. 183),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(třetí senát)

ve složení J. Azizi, předseda, M. Jaeger a F. Dehousse, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

- ¹ Cílem směrnice Rady 89/106/EHS ze dne 21. prosince 1988 o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se stavebních výrobků (Úř. věst. L 40, s. 12; Zvl. vyd. 13/09, s. 296), ve znění směrnice Rady 93/68/EHS ze dne 22. července 1993, kterou se mění směrnice 87/404/EHS (jednoduché tlakové nádoby), 88/378/EHS (bezpečnost hraček), 89/106/EHS (stavební výrobky), 89/336/EHS (elektromagnetická kompatibilita), 89/392/EHS (strojní zařízení), 89/686/EHS (osobní

ochranné prostředky), 90/384/EHS (váhy s neautomatickou činností), 90/385/EHS (aktivní implantabilní zdravotnické prostředky), 90/396/EHS (spotřebiče plyných paliv), 91/263/EHS (koncová telekomunikační zařízení), 92/42/EHS (nové teplovodní kotle na kapalná nebo plyná paliva) a 73/23/EHS (elektrická zařízení určená pro používání v určitých mezích napětí) (Úř. věst. L 220, s. 1; Zvl. vyd. 13/12, s. 173), (dále jen „směrnice 89/106“) je zejména odstranit překážky volného pohybu stavebních výrobků.

- 2 Podle čl. 1 odst. 2 směrnice 89/106 se pro účely této směrnice „stavebním výrobkem“ rozumí „každý výrobek vyrobený pro trvalé zabudování do staveb zahrnujících pozemní i inženýrské stavby“.
- 3 Článek 2 odst. 1 směrnice 89/106 stanoví, že stavební výrobky mohou být uvedeny na trh pouze tehdy, jsou-li vhodné k určenému použití, to znamená, že mají takové vlastnosti, aby stavby, do kterých mají být zabudovány, sestaveny, použity nebo instalovány, mohly, za podmínky, že byly řádně navrženy a provedeny, splňovat základní požadavky v případě, že tyto stavby jsou předmětem právní úpravy obsahující takovéto požadavky.
- 4 Článek 3 odst. 1 směrnice 89/106 stanoví, že tyto základní požadavky jsou uvedeny v podobě cílů v příloze I. Tyto základní požadavky se týkají některých vlastností staveb v oblasti mechanické odolnosti a stability, požární bezpečnosti, hygieny, ochrany zdraví a životního prostředí, bezpečnosti při užívání, ochrany proti hluku, úspory energie a tepelné izolace.

- 5 Směrnice 89/106 krom toho stanoví přijetí „technických specifikací“ Společenství. Článek 4 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 89/106 stanoví, že Evropský výbor pro normalizaci (dále jen „CEN“) nebo Evropský výbor pro normalizaci v elektrotechnice mohou přijímat „normy“ nebo „technická schválení“ použitelné na stavební výrobky. Tyto normy a technická schválení se společně nazývají „harmonizované normy“.
- 6 CEN/TC 88 je úsekem CEN příslušným v oblasti tepelně-izolačních výrobků.
- 7 Harmonizované normy jsou přijímány na základě pověření uděleného Komisí v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu informování v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337) a na základě stanoviska Stálého výboru pro stavebnictví uvedeného v článku 19 směrnice 89/106.
- 8 Po přijetí harmonizovaných norem evropskými organizacemi pro normalizaci na ně Komise zveřejní odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie* na základě čl. 7 odst. 3 směrnice 89/106.
- 9 Má se za to, že výrobky, které jsou v souladu s vnitrostátními normami provádějícími harmonizované normy, jsou v souladu se základními požadavky. Podle čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106 se tedy musí mít u stavebních výrobků za to, že jsou vhodné k jejich určenému použití, jestliže umožňují, aby stavby, ve kterých budou použity, splňovaly základní požadavky za předpokladu, že tyto stavby budou

řádně navrženy a provedeny, a tyto výrobky jsou označeny značkou „CE“. Značka „CE“ zejména osvědčuje, že výrobky jsou v souladu s příslušnými vnitrostátními normami provádějícími harmonizované normy, na něž byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie*.

- 10 Konečně čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 stanoví možnost, aby členský stát napadl harmonizované normy, je-li toho názoru, že tyto normy nesplňují základní požadavky. V takovém případě to dotyčný členský stát oznámí Stálému výboru pro stavebnictví a uvede své důvody. Stálý výbor pro stavebnictví neprodleně sdělí své stanovisko, na základě kterého oznámí Komise po konzultaci se Stálým výborem zřízeným směrnicí 98/34 členským státům, zda dotyčné normy musejí být vyřazeny z *Úředního věstníku Evropské unie*.

Skutkový základ sporu

- 11 Dne 23. května 2001 přijal CEN deset norem týkajících se tepelně-izolačních výrobků s čísly EN 13162:2001 až EN 13171:2001 (dále jen „napadené normy“).
- 12 Dne 15. prosince 2001 byly napadené normy zveřejněny v *Úředním věstníku Evropských společenství* prostřednictvím sdělení Komise v rámci provádění směrnice 89/106 (Úř. věst. C 358, s. 9, dále jen „sdělení ze dne 15. prosince 2001“). Toto sdělení stanovilo, že napadené normy nabudou účinnosti jako harmonizované normy dne 1. března 2002. Rovněž však stanovilo do 1. března 2003 období takzvané „koexistence harmonizovaných norem a vnitrostátních technických specifikací“.

- 13 Toto sdělení krom toho ve druhé poznámce pod čarou jednak stanovilo, že po uplynutí tohoto období koexistence musí domněnka shody stavebních výrobků vycházet z harmonizovaných norem, a jednak, že datum uplynutí tohoto období se časově shoduje s datem vyřazení rozporných vnitrostátních technických specifikací.
- 14 Dopisem ze dne 9. srpna 2002 vznesla Spolková republika Německo na základě čl. 5 odst. 1 nařízení 89/106 námitku týkající se zejména napadených norem. V této námitce Spolková republika Německo zvláště tvrdila, že napadené normy neumožňují, aby stavby, do kterých mají být výrobky instalovány, plně splňovaly základní požadavky.
- 15 Dne 22. listopadu 2002 předložila *ad hoc* skupina Stálého výboru pro stavebnictví zprávu uvádějící, že zkoumala zejména napadené normy a formulovala určitá doporučení. *Ad hoc* skupina Stálého výboru pro stavebnictví uvedla, že napadené normy sice mohou být pravděpodobně zlepšeny, ale že žádný důvod neodůvodňuje jejich pozastavení pro používání značky „CE“.
- 16 Ve dnech 28. a 29. ledna 2003 se sešel výbor zřízený směrnicí 98/34 a vydal kladné stanovisko k návrhu rozhodnutí Komise, kterým se zamítá námitka Spolkové republiky Německo.
- 17 Dne 9. dubna 2003 přijala Komise rozhodnutí 2003/312/ES o zveřejnění odkazu na normy týkající se tepelně-izolačních výrobků, geotextilií, stabilních hasicích zařízení a sádrových tvárníc podle směrnice Rady 89/106 (Úř. věst. L 114, s. 50; Zvl. vyd.

13/31, s. 183), kterým zamítla námitku Spolkové republiky Německo předloženou na základě čl. 5 odst. 1 této směrnice (dále jen „napadené rozhodnutí“).

- 18 V napadeném rozhodnutí Komise zejména konstatuje, že informace získané v rámci konzultace s CEN a vnitrostátními orgány ve Stálém výboru pro stavebnictví a výboru zřízeném směrnicí 98/34 neposkytly žádný důkaz umožňující prokázat opodstatněnost rizika tvrzeného Spolkovou republikou Německo. V článku 1 napadeného rozhodnutí Komise v důsledku toho rozhodla, že napadené normy uvedené v tabulce 1 přílohy tohoto rozhodnutí nebudou vyřazeny ze seznamu norem zveřejněných v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 19 Dne 8. května 2003 bylo napadené rozhodnutí zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 20 Spolková republika Německo žádala dne, který není ve spisu uveden, Stálý výbor pro stavebnictví o prodloužení období koexistence napadených norem a vnitrostátních norem do 31. prosince 2003.
- 21 Ve dnech 13. a 14. května 2003 byla tato žádost o prodloužení na 57. zasedání Stálého výboru pro stavebnictví zamítnuta. Na tomto zasedání však bylo rozhodnuto, že období koexistence napadených norem a vnitrostátních norem bude prodlouženo se zpětnou účinností do 13. května 2003.

- 22 Dne 22. května 2003 byly napadené normy znovu zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie* ve sdělení Komise v rámci provádění směrnice 89/106 (Úř. věst. C 120, s. 17), stejně jako nové datum uplynutí období koexistence napadených norem a vnitrostátních norem (dále jen „sdělení ze dne 22. května 2003“).

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 23 Návrhem na zahájení řízení došlým kanceláři Soudu dne 28. července 2003 podali žalobci J. Schmoldt (dále jen „první žalobce“), Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG (dále jen „druhý žalobce“) a Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV (dále jen „třetí žalobce“) projednávanou žalobu na neplatnost proti napadenému rozhodnutí. Prvním žalobcem je předseda výboru CEN/TC 88, člen *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví a jednatel třetího žalobce. Druhým žalobcem je německý podnik, který používá tepelně-izolační výrobky a je členem třetího žalobce. Třetím žalobcem je sdružení, které zastupuje zájmy stavebního průmyslu v Německu.
- 24 Téhož dne podali žalobci samostatnými podáními návrh na předběžné opatření na základě článku 243 ES směřující k tomu, aby soudce příslušný k rozhodnutí o předběžném opatření nařídil Komisi prodloužit období koexistence vnitrostátních norem a napadených norem až do vydání rozsudku Soudem.
- 25 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 27. srpna 2003 vznesla Komise námitku nepřipustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu. Žalobci předložili svá vyjádření k této námitce dne 20. října 2003.

- 26 Žádostí došlou kanceláři dne 25. listopadu 2003 podala Fachvereinigung Mineralwasserindustrie eV návrh na přistoupení jako vedlejší účastník na podporu návrhů žalované.
- 27 Usnesením ze dne 28. listopadu 2003 zamítl předseda Soudu návrh na předběžné opatření podaný žalobci (usnesení předsedy Soudu ze dne 28. listopadu 2003, Schmoldt a další v. Komise, T-264/03 R, Recueil, s. II-5089).
- 28 Žalobci navrhují, aby Soud:
- zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí a s ním související tabulku 1 přílohy tohoto rozhodnutí tak, aby sdělení ze dne 15. prosince 2001 a sdělení ze dne 22. května 2003 byla vyřazena z *Úředního věstníku Evropské unie*;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 29 Ve své námitce nepřípustnosti Komise navrhuje, aby Soud:
- odmítl žalobu jako nepřípustnou;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 30 Na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu může Soud, požaduje-li to některý účastník řízení, vydat rozhodnutí o nepřipustnosti bez projednání věci samé. Podle odstavce 3 téhož článku nerozhodne-li Soud jinak, následuje dále ústní část řízení. V projednávaném případě má Soud věc na základě přezkumu spisu za dostatečně objasněnou pro to, aby rozhodl o návrhu předloženém Komisí, aniž by zahájil ústní část řízení.
- 31 V námitce nepřipustnosti Komise jednak uplatňuje, že tato žaloba je podána opožděně, a jednak, že žalobci nejsou osobně dotčeni ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.
- 32 Úvodem je však třeba nejdříve upřesnit předmět žaloby, neboť je mezi účastníky řízení sporný.

K předmětu žaloby

Argumenty účastníků řízení

- 33 Komise tvrdí, že předmět sporu nemůže být rozšířen na sdělení ze dne 15. prosince 2001 a 22. května 2003, jelikož vyřazení těchto sdělení by bylo nevyhnutelným a nepřímým důsledkem žaloby, a nikoli jejím předmětem, který spočívá výlučně v návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí.

- 34 Podle žalobců je předmětem této žaloby vyřazení napadených norem zveřejněných dne 15. prosince 2001, včetně zrušení sdělení ze dne 22. května 2003, kterým Komise stanoví konec období koexistence vnitrostátních norem a norem Společenství na 13. května 2003.
- 35 Žalobci připomínají, že předmět žaloby se týká především článku 1 napadeného rozhodnutí ve spojení s tabulkou 1 přílohy téhož rozhodnutí, kterým Komise poté, co zamítla námitku vznesenou Spolkovou republikou Německo na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106, rozhodla, že napadené normy nebudou vyřazeny ze seznamu norem zveřejněných v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 36 Žalobci nicméně zdůrazňují, že poté Komise znovu zveřejnila napadené normy ve sdělení ze dne 22. května 2003, čímž učinila první sdělení ze dne 15. prosince 2001 neplatným.
- 37 Žalobci uvádějí, že zmínka o sdělení ze dne 15. prosince 2001 byla v žalobě učiněna z důvodů jasnosti. Bylo-li by navrhováno, aby v případě úspěšnosti žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí byly vyřazeny pouze normy obsažené ve sdělení ze dne 22. května 2003, mohlo by se mít za to, že toto vyřazení nezahrnuje sdělení ze dne 15. prosince 2001 a že normy obsažené v tomto sdělení zůstávají právně účinné.
- 38 Žalobci mají za to, že sdělení ze dne 22. května 2003 představuje nejen právní důsledek napadeného rozhodnutí, ale také nové zveřejnění vyžadované čl. 7 odst. 3 směrnice 89/106.

Závěry Soudu

- 39 Je třeba připomenout, že podle článku 1 napadeného rozhodnutí Komise rozhodla nevyřadit napadené normy, které jsou uvedeny v tabulce 1 přílohy tohoto rozhodnutí, ze seznamu norem zveřejněných ve sdělení ze dne 15. prosince 2001.
- 40 Není sporné, že pokud jde o napadené normy, je seznam zveřejněný ve sdělení ze dne 22. května 2003, s výhradou změny data uplynutí období koexistence těchto norem a vnitrostátních norem, totožný se seznamem zveřejněným v příloze napadeného rozhodnutí a ve sdělení ze dne 15. prosince 2001.
- 41 Vzhledem k tomu, že za těchto okolností se návrh žalobců na zrušení sdělení ze dne 22. května 2003 v rozsahu, v němž znovu zveřejňuje napadené normy, překrývá s jejich návrhem na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí, bude přezkoumán v tomto rámci.
- 42 V rozsahu, v němž se však žalobci v tomto rámci domáhají toho, aby sdělení ze dne 15. prosince 2001 a 22. května 2003 byla v případě zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí vyřazena z *Úředního věstníku Evropské unie*, musí být tento návrh odmítnut jako nepřipustný. Podle judikatury nepřísluší soudci Společenství v rámci kontroly legality, kterou vykonává, ukládat příkazy orgánům. Podle článku 233 ES je orgán, jehož akt byl zrušen, povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku (viz

zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 22. ledna 2004, *Mattila v. Rada a Komise*, C-353/01 P, Recueil, s. I-1073, bod 15, a usnesení Soudu ze dne 15. října 2003, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, T-372/02, Recueil, s. II-4389, body 48 a 49).

- 43 Krom toho v rozsahu, v němž by žalobci zpochybňovali změnu data uplynutí období koexistence napadených norem a vnitrostátních norem stanovených sdělením ze dne 22. května 2003, je třeba poukázat na to, že jejich žaloba se v tomto směru omezuje na uvedení, že dané sdělení „neobsahuje právní základ, ani odůvodnění“. Je nutné konstatovat, že taková obecná formulace, která nevyjadřuje, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém je žaloba založena, nesplňuje požadavek stanovený v čl. 21 prvním pododstavci Statutu Soudního dvora použitelného na řízení před Soudem na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto Statutu a v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu, podle kterého musí návrh na zahájení řízení obsahovat stručný popis žalobních důvodů (rozsudek Soudu ze dne 5. března 2003, *Ineichein v. Komise*, T-293/01, Recueil FP, s. I-A-83 a II-441, bod 84, a rozsudek ze dne 17. června 2003, *Seiller v. EIB*, T-385/00, Recueil FP, s. I-A-161 a II-801, bod 40). Žaloba je tedy v tomto bodě rovněž nepřipustná.
- 44 Tato žaloba musí být v důsledku toho přezkoumána výlučně v rozsahu, v němž žalobci navrhuji zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí.

K opožděnému podání žaloby

Argumenty účastníků řízení

- 45 Komise připomíná, že podle judikatury představuje den, kdy se osoba o aktu dozvěděla, jakožto okamžik, od kterého běží lhůta k podání žaloby, podpůrně

kritérium ve vztahu ke kritériím zveřejnění nebo oznámení tohoto aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 1998, Německo *v.* Rada, C-122/95, Recueil, s. I-973, bod 35). Tak je tomu zvláště za předpokladu, že zveřejnění aktu je předmětem ustálené praxe, jelikož žalobce může oprávněně spoléhat na skutečnost, že akt bude zveřejněn (výše uvedený rozsudek Německo *v.* Rada, bod 37).

46 V projednávaném případě nemá seznámení se s napadeným rozhodnutím takovouto podpůrnou povahu, jelikož zveřejnění tohoto rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropské unie* nebylo uloženo. Lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí počala formálně běžet ode dne, kdy se žalobci o rozhodnutí dozvěděli, a nikoliv ode dne zveřejnění. Tato okolnost v důsledku toho brání použití čl. 102 odst. 1 jednacího řádu, který stanoví, že jestliže lhůta pro podání žaloby proti aktu některého orgánu počíná běžet ode dne zveřejnění tohoto aktu, počítá se tato lhůta od konce čtrnáctého dne po zveřejnění aktu v *Úředním věstníku Evropské unie*.

47 Podle Komise se tedy žalobci dozvěděli o napadeném rozhodnutí nejpozději v den, kdy bylo toto rozhodnutí přijaté dne 9. dubna 2003 zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 8. května 2003. V důsledku toho byla žaloba v hlavním řízení podaná dne 28. července 2003 podána se zpožděním deseti dnů, a to i při zohlednění lhůty s ohledem na vzdálenost stanovené jednacím řádem.

»

48 Žalobci se domnívají, že jejich žaloba není podána opožděně.

49 V tomto ohledu žalobci uvádějí, že Komise nezpochybňuje, že jim napadené rozhodnutí nebylo oznámeno. Žalobci byli tedy informováni o dotčeném rozhodnutí až při jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 8. května 2003. Jelikož

tato žaloba byla podána dne 28. července 2003, byla lhůta dvou měsíců, jež běží od konce čtrnáctého dne po zveřejnění, stanovená v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu, dodržena, přičemž byla zohledněna lhůta deseti dnů s ohledem na vzdálenost.

- 50 Podle žalobců neexistuje žádné skutečně provedené zveřejnění opatření nebo rozhodnutí institucí Společenství, které by nezahajovalo lhůtu stanovenou v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu.

Závěry Soudu

- 51 Podle čl. 230 pátého pododstavce ES musejí být žaloby upravené v tomto článku podány ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení aktu, ode dne jeho oznámení žalobci nebo ode dne, kdy se o něm žalobce dozvěděl.
- 52 Podle judikatury vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení, že kritérium dne seznámení se s aktem jako okamžik, od kterého běží lhůta k podání žaloby, představuje podpůrné kritérium ve vztahu ke dni zveřejnění nebo oznámení aktu (rozsudek Německo v. Rada, bod 45 výše, bod 35; rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2000, Alitalia v. Komise, T-296/97, Recueil, s. II-3871, bod 61).
- 53 V projednávaném případě je v důsledku toho, že rozhodnutí bylo dne 8. května 2003 zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*, tento den dnem, kdy počala běžet lhůta k podání žaloby s ohledem na žalobce, a není jím den, kdy se o rozhodnutí mohli dozvědět.

- 54 Podle čl. 102 odst. 1 jednacího řádu jestliže lhůta pro podání žaloby počíná běžet ode dne zveřejnění napadeného aktu, počítá se tato lhůta od konce čtrnáctého dne po zveřejnění aktu v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 55 V rozporu s tvrzením Komise nemůže být uplatnění této dodatečné lhůty zamítnuto, neboť není-li zveřejnění napadeného rozhodnutí povinné a nepodléhá-li ustálené praxi orgánu, nemůže být den zveřejnění vzat v úvahu jako takový, ale pouze jako den seznámení se s napadeným rozhodnutím.
- 56 Z rozsudku Německo v. Rada, bod 45 výše, ve skutečnosti vyplývá, že kritérium okamžiku seznámení se s aktem, jako okamžiku, od něhož běží lhůta k podání žaloby, má podpůrnou povahu ve vztahu ke dni zveřejnění. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo skutečně zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*, kritérium seznámení se s aktem nemůže být použito, a tedy se neuplatní.
- 57 Vzhledem k tomu, že lhůta k podání žaloby podle článku 230 ES byla krom toho stanovena za účelem zajištění jasnosti a jistoty právního postavení a za účelem zabránění jakékoli diskriminaci nebo svévolnému zacházení při výkonu soudnictví (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. ledna 1987, *Misset v. Rada*, C-152/85, Recueil, s. 223, bod 11, a ze dne 23. ledna 1997, *Coen*, C-246/95, Recueil, s. I-403, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 18. září 1997, *Mutual Aid Administration Services v. Komise*, T-121/96 a T-151/96, Recueil, s. II-1355, bod 38), určení okamžiku, od kterého běží tato lhůta, nemůže záviset na ustálenosti praxe dotčeného orgánu v dané oblasti.

- 58 Z výše uvedené judikatury jistě vyplývá, že okolnost, že zveřejnění aktu, i když není podmínkou jeho použitelnosti, podléhá ustálené praxi dotyčného orgánu, byla vzata v úvahu Soudním dvorem a Soudem za účelem učinění závěru, že den zveřejnění je dnem, od kterého běží lhůta k podání žaloby, přičemž žalobce může v takovém případě oprávněně spoléhat na zveřejnění tohoto aktu (rozsudky Německo *v.* Rada, bod 45 výše, body 36 až 38, a *Alitalia v.* Komise, bod 52 výše, bod 62).
- 59 Z toho však nemůže být vyvozeno, že existence takové praxe představuje nezbytnou podmínku proto, aby zveřejnění aktu představovalo okamžik, od kterého běží lhůta k podání žaloby. Právě naopak z judikatury vyplývá, že zveřejnění napadeného aktu je dostatečnou podmínkou v tomto ohledu, přičemž existence ustálené praxe v této věci pouze podporuje tento závěr (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, *BP Chemicals v.* Komise, T-11/95, Recueil, s. II-3235, bod 49; ze dne 6. října 1999, *Salomon v.* Komise, T-123/97, Recueil, s. II-2925, bod 43, a ze dne 27. listopadu 2003, *Regione Siciliana v.* Komise, T-190/00, Recueil, s. II-5015, body 30 a 31). V tomto ohledu je třeba připomenout, že ustanovení Smlouvy týkající se práva podat žalobu subjekty nemůže být vykládáno omezujícím způsobem (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v.* Komise, C-25/62, Recueil, s. 199, 222).
- 60 Mimoto je třeba uvést, že dodatečná lhůta čtrnácti dnů stanovená v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu se použije, „jestliže lhůty pro podání žaloby proti aktům některého orgánu počínají běžet ode dne zveřejnění tohoto aktu“, a nikoli pouze tehdy, pokud je toto zveřejnění povinné pro použití aktu nebo pokud podléhá ustálené praxi dotyčného orgánu.
- 61 Komise tedy nesprávně tvrdí, že čl. 102 odst. 1 jednacího řádu není v projednávaném případě použitelný.

- 62 V důsledku toho je třeba učinit závěr, že vzhledem k tomu, že projednávaná žaloba byla podána dne 28. července 2003, tedy ve lhůtě dvou měsíců ode dne zveřejnění napadeného rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 8. května 2003, s ohledem na lhůtu čtrnácti dnů podle čl. 102 odst. 1 jednacího řádu a jednotnou lhůtu deseti dnů s ohledem na vzdálenost podle čl. 102 odst. 2 jednacího řádu, musí být námitka nepřipustnosti vznesená Komisí vycházející z opožděného podání žaloby zamítnuta.

K osobnímu dotčení žalobců

Argumenty účastníků řízení

- 63 Komise tvrdí, že žalobci nejsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni.
- 64 V tomto ohledu Komise v podstatě uplatňuje, že první žalobce podal svou žalobu nikoli jako oficiální zástupce CEN/TC 88, ale vlastním jménem, že druhý žalobce, přestože je napadeným rozhodnutím značně dotčen, není nicméně dotčen osobně, a konečně, že třetí žalobce nemůže vyvozovat svou aktivní legitimaci k podání žaloby ani z aktivní legitimace druhého žalobce, který není napadeným rozhodnutím osobně dotčen, ani z pouhé účasti na přípravě žádosti předložené Spolkovou republikou Německo na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106.

- 65 Žalobci mají za to, že jsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni.

- 66 Zprvée žalobci uplatňují, že jelikož je projednáváná žaloba zjevně opodstatněná, námitka nepřípustnosti vznesená Komisí představuje zneužití práva.
- 67 V tomto ohledu žalobci zdůrazňují, že od nabytí účinnosti Niceské smlouvy dne 1. února 2003 se zásada právního státu stala výslovným základem Evropské unie (článek 6 EU). Krom toho podle Charty základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000 (Úř. věst. C 364, s. 1) má každý právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány a institucemi Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě (článek 41), a každý, jehož práva a svobody zaručené právním řádem Unie byly porušeny, má právo na účinnou soudní ochranu (článek 47).
- 68 V tomto rámci žalobci zdůrazňují, že posláním Soudu je především na základě článku 220 ES zajišťovat dodržování práva při výkladu a provádění Smlouvy o ES.
- 69 Žalobci mají za to, že Komise napadeným rozhodnutím požaduje, ve zjevném rozporu s procesními a formálními pravidly, použití evropských norem, které z důvodu množství vad, vnitřních rozporuplností a mezer, jež obsahuje, znemožňují jednotné použití v Evropské unii.
- 70 Zadruhé žalobci tvrdí, že vzhledem k neexistenci sebemenší možnosti – byť teoretické – kontroly napadeného aktu Společenství s obecnou působností soudcem se jiným způsobem mohou dovolávat svého práva na účinnou soudní ochranu pouze v rámci individuální žaloby na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, a musejí proto být považováni za osobně dotčené.

- 71 V tomto ohledu žalobci upřesňují, že mohou zpochybnit napadené rozhodnutí pouze před Soudem a že v projednávaném případě není možná žádná žaloba k vnitrostátním soudům.
- 72 Je-li tedy fyzická nebo právnická osoba bezprostředně dotčena aktem Společenství s obecnou působností a jsou-li všechny ostatní možnosti účinné soudní ochrany proti tomuto aktu objektivně vyloučeny, kromě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, protože buď právo Společenství nestanoví pro tento případ žádné opravné prostředky nebo řízení nebo dotčený akt svou povahou nepodléhá pravomoci soudů členských států a takový opravný prostředek nemůže být vytvořen změnou vnitrostátního procesního práva, vyplývá z rozsudku Soudního dvora ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada* (C-50/00 P, Recueil, s. I-6677), že individuální žaloba nemůže být v těchto výjimečných případech prohlášena za nepřipustnou z důvodu, že žalobce není osobně dotčen. Žalobci mají za to, že každá osoba, která může prokázat, že je bezprostředně dotčena aktem Společenství ve svých právech nebo právem chráněných zájmech, musí být považována za osobně dotčenou, pokud nemá žádný jiný opravný prostředek proti tomuto aktu z důvodu jeho povahy i přes snahu vykládat nebo změnit vnitrostátní právo v tomto smyslu.
- 73 Podle žalobců nemá přípustnost takových žalob před Soudem za následek zánik podmínky vyžadující, aby byl žalobce osobně dotčen, ale naopak svědčí o užitečnosti a přípustnosti této podmínky. Tato přípustnost je důležitá právě v situacích, kde fyzická nebo právnická osoba bezprostředně dotčená činností Společenství z důvodů, které nemohou být objektivně změněny ani touto osobou, ani dotčným členským státem, ani jeho soudy, nemůže jakékoli soudní ochrany dosáhnout jinak.
- 74 Žalobci mají za to, že pouze tato možnost účinně zakotvuje účinnou soudní ochranu na evropské úrovni, jakož i úplnou soustavu opravných a procesních prostředků

určenou k zajištění kontroly legality aktů orgánů Společenství, jak to uvedl Soudní dvůr v bodech 39 a 40 rozsudku *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše.

- 75 Zatřetí žalobci uplatňují, že každý z nich je napadeným rozhodnutím osobně dotčen.
- 76 Co se týče nejdříve prvního žalobce, žalobci uvádějí, že jakožto předseda CEN/TC 88 jednak nebyl požádán o účast na přijímání napadeného rozhodnutí týkajícího se napadených norem v rámci *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví a jednak jeho účast na zprávě *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví byla předstíraná.
- 77 Žalobci v tomto ohledu objasňují, že *ad hoc* skupina musela předložit odborné stanovisko k námitce, kterou vznesla Spolková republika Německo na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106, ale že se ve skutečnosti tento výbor nesešel. Komise nicméně předložila zprávu této *ad hoc* skupiny v této věci, čímž mylně vyvolala dojem, že zpráva byla schválena CEN/TC 88, kterému ve skutečnosti nebyla záležitost předložena.
- 78 V této souvislosti žalobci tvrdí, že pokud by se CEN/TC 88 řádně podílel na zprávě *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví, byl by první žalobce řízením bezprostředně dotčen jakožto předseda CEN/TC 88. Mimoto žalobci zdůrazňují, že první žalobce byl jmenován členem *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví a že byl jediným členem této skupiny způsobilým k podávání informací o případném postoji zaujatém CEN/TC 88.

- 79 První žalobce je tedy aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, jelikož byl nejen poškozen ve svých procesních právech, ale mimoto domnělá konzultace CEN/TC 88 poškodila jeho pověst mezinárodně uznávaného odborníka v oblasti normalizace týkající se tepelně-izolačních materiálů, a tím poškodila jeho osobnostní práva.
- 80 Žalobci krom toho uvádějí, že první žalobce je jednatelem spolkového technického oddělení „Tepelná izolace, tepelná ochrana, zvuková a ohnivzdorná izolace“ třetího žalobce.
- 81 Co se týče dále druhého žalobce, žalobci uvádějí, že jako důležitý uživatel tepelně-izolačních výrobků jak v Německu, kde je nejvýznamnějším uživatelem, tak v Evropě, kde je druhým nejvýznamnějším uživatelem, má napadené rozhodnutí značné účinky na jeho smlouvy, jejichž plnění probíhá, a že nebere v úvahu jeho specifické právní závazky. Tento žalobce je v podstatě postaven do situace střetu norem mezi německým právem a právem Společenství. Mimoto se vystavuje uplatnění záruky svými zákazníky. Z toho vyplývá, že druhý žalobce je značně znevýhodněn oproti svým soutěžitelům v jiných členských státech. Navíc na základě čl. 95 odst. 3 ES je uloženo zvláště uživatelům materiálů, kteří musejí zajistit řádné provedení prací, poskytnout vysokou úroveň ochrany v oblasti ochrany životního prostředí a ochrany spotřebitelů.
- 82 Krom toho jako člen spolkového technického oddělení „Tepelná izolace, tepelná ochrana, zvuková a ohnivzdorná izolace“ třetího žalobce se druhý žalobce rozhodujícím způsobem podílel na rozhodnutí německého přípravného výboru pro harmonizaci na úrovni Společenství vznést námitku vůči napadeným normám v souladu s čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106.

- 83 Co se týče konečně třetího žalobce, žalobci zdůrazňují, že tento žalobce je jednak členem vnitrostátních výborů pro normalizaci, a z toho důvodu se přímo účastní prací CEN/TC 88, a jednak je členem německého přípravného výboru pro harmonizaci na úrovni Společenství, ve kterém příslušné německé ministerstvo stanoví na vnitrostátní úrovni postoj, který bude obhajovat ve Stálém výboru pro stavebnictví.
- 84 Podle žalobců třetí žalobce ztrácí z důvodu napadeného rozhodnutí možnost zasáhnout v zájmu podniků, které zastupuje, na podporu nové koncepce nebo alespoň zlepšení norem Společenství v oblasti tepelně-izolačních výrobků. Krom toho, i když by se mělo za to, že podniky jím zastoupené na něj nepřenesly svou aktivní legitimaci k podání žaloby, skutečnost, že je osobně dotčen, vyplývá z toho, že je přímo účasten prostřednictvím jednoho ze svých jednatelů, prvního žalobce, na postupu, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí. První žalobce, který je předsedou CEN/TC 88, zdůraznil ve svém dopisu Komisi ze dne 28. listopadu 2002, že zasáhl nejen jako člen *ad hoc* Stálého výboru pro stavebnictví, aby mohl žádat o řádnou účast na tomto postupu, ale také jako ředitel spolkového technického oddělení „Tepelná izolace, tepelná ochrana, zvuková a ohnivzdorná izolace“ třetího žalobce. Jestliže podle žalobců první žalobce ve své dvojí funkci člena *ad hoc* skupiny a jednatele třetího žalobce nevedl pouze jednání s Komisí, ale měl být osobně vyzván Komisí k účasti na zvláštním formálním postupu, musí být třetí žalobce považován za sdružení, které je bezprostředně a osobně dotčeno.
- 85 Z těchto důvodů mají žalobci za to, že podání projednávané žaloby je přípustné.

Závěry Soudu

- 86 Na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může [...] podat žalobu proti rozhodnutím, která jsou jí určena, jakož i proti

rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají“.

- 87 Podle ustálené judikatury musí být kritérium rozlišení mezi nařízením a rozhodnutím shledáváno v tom, zda má dotýčný akt obecnou působnost (usnesení Soudního dvora ze dne 23. listopadu 1995, *Asocarne v. Rada*, C-10/95 P, Recueil, s. I-4149, bod 28, a ze dne 24. dubna 1996, *CNPAAP v. Rada*, C-87/95 P, Recueil, s. I-2003, bod 33; usnesení Soudu ze dne 26. března 1999, *Biscuiterie-confiserie LOR a Confiserie du Tech v. Komise*, T-114/96, Recueil, s. II-913, bod 26, a ze dne 6. května 2003, *DOW AgroSciences v. Parlament a Rada*, T-45/02, Recueil, s. II-1973, bod 31).
- 88 Akt má obecnou působnost, uplatňuje-li se na objektivně určené situace a způsobuje-li právní následky vůči kategoriím osob, které jsou určeny obecným a abstraktním způsobem (rozsudek Soudu ze dne 10. července 1996, *Weber v. Komise*, T-482/93, Recueil, s. II-609, bod 55, a tam uvedená judikatura).
- 89 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury skutečnost, že totožnost hospodářských subjektů, na které se tyto akty uplatňují, byla Komisi známa v okamžiku, kdy byly tyto akty přijaty, nestačí k tomu, aby zpochybnila jejich povahu jako nařízení, je-li nepochybné, že toto uplatnění se provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace vymezené aktem ve vztahu k účelu tohoto aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1994, *Codorníu v. Rada*, C-309/89, Recueil, s. I-1853, bod 18; rozsudek Soudu ze dne 14. září 1995, *Antillean Rice Mills a další v. Komise*, T-480/93 a T-483/93, Recueil, s. II-2305, bod 65, a usnesení Soudu ze dne 30. dubna 2003, *Villiger Söhne v. Rada*, T-154/02, Recueil, s. II-1921, bod 49).

- 90 V projednávání případě je napadené rozhodnutí určeno členským státům a zamítá návrh jednoho členského státu požadující vyřazení určitých harmonizovaných norem přijatých na základě směrnice 89/106 ze seznamu norem zveřejněných v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 91 Na základě čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106 se zejména z důvodu odkazu na vnitrostátní normy provádějící harmonizované normy, na něž byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie*, musí mít u stavebních výrobků za to, že jsou vhodné k jejich určenému použití, a že tedy mohou být uvedeny na trh v Evropské unii.
- 92 Předmětem harmonizovaných norem přijatých na základě směrnice 89/106 je vymezení vlastností výrobků, které tyto hospodářské subjekty mohou prodávat, respektive nakupovat. Způsobují tak následky zejména vůči všem výrobcům a uživatelům stavebních výrobků v Evropské unii.
- 93 Napadené rozhodnutí, jehož následkem je zamítnutí vyřazení harmonizovaných norem, se v důsledku toho samo uplatňuje na objektivně určené situace a způsobuje právní následky vůči kategoriím osob, které jsou určeny obecným a abstraktním způsobem, tedy zejména na všechny výrobce a uživatele stavebních výrobků v Evropské unii.
- 94 Je tedy třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí má svou povahou a svou působností obecný charakter.

- 95 Nicméně skutečnost, že napadené rozhodnutí má svou povahou a svou působností obecný charakter, nestačí sama o sobě k tomu, aby vyloučila možnost jednotlivce podat žalobu na neplatnost proti tomuto rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. května 1991, *Extramet Industrie v. Rada*, C-358/89, Recueil, s. I-2501, bod 13, a *Codorniu v. Rada*, bod 89 výše, bod 19; rozsudek *Antillean Rice Mills a další v. Komise*, bod 89 výše, bod 66; usnesení Soudu ze dne 21. března 2003, *Établissements Toulorge v. Parlament a Rada*, T-167/02, Recueil, s. II-1111, bod 26, a *Villiger Söhne v. Rada*, bod 89 výše, bod 40).
- 96 Podle ustálené judikatury se může akt s obecnou působností osobně dotýkat fyzických nebo právnických osob pouze v případě, že je postihuje z důvodu určitých osobních vlastností nebo zvláštní okolnosti, která je odlišuje od všech ostatních osob, a v důsledku toho je individualizuje obdobným způsobem jako osobu, které je akt určen (rozsudky Soudního dvora *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 36, a ze dne 10. dubna 2003, *Komise v. Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, Recueil, s. I-3483, bod 65; usnesení Soudního dvora ze dne 12. prosince 2003, *Bactria v. Komise*, C-258/02 P, Recueil, s. I-15105, bod 34; usnesení *Villiger Söhne v. Rada*, bod 89 výše, bod 44; rozsudek Soudu ze dne 21. října 2003, *Solvay Pharmaceuticals v. Rada*, T-392/02, Recueil, s. II-4555, bod 78).
- 97 Je tedy namístě ověřit, zda jsou v projednávaném případě žalobci dotčeni napadeným rozhodnutím z důvodu určitých osobních vlastností nebo zda existuje zvláštní okolnost, která je odlišuje se zřetelem na uvedené rozhodnutí od všech ostatních osob.

K přípustnosti žaloby prvního žalobce

- 98 Za účelem prokázání, že první žalobce je napadeným rozhodnutím osobně dotčen, se žalobci zaprvé dovolávají jeho funkce předsedy CEN/TC 88 a skutečnosti, že musel být součástí *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví.

- 99 V tomto ohledu je třeba na úvod zdůraznit, že v dopise zaslaném Komisi dne 11. srpna 2003 sdělil generální tajemník CEN Komisi, že první žalobce není způsobilý zastupovat tento útvar v rámci žaloby v hlavním řízení a že tato okolnost nebyla zpochybněna žádným z žalobců. V důsledku toho se jeví, že první žalobce podal tuto žalobu z čistě osobních důvodů, a je tudíž třeba ve vztahu pouze k jeho osobním vlastnostem přezkoumat, zda je aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, aniž by bylo krom toho třeba vyslovit se k případné možnosti CEN podat žalobu v tomto smyslu.
- 100 Je třeba připomenout, že skutečnost, že se osoba jakýmkoli způsobem účastní postupu, který vede k přijetí aktu Společenství, individualizuje tuto osobu ve vztahu k dotyčnému aktu pouze v případě, že jsou pro tuto osobu stanoveny určité procesní záruky použitelnou právní úpravou Společenství (usnesení Soudu ze dne 3. června 1997, *Merck a další v. Komise*, T-60/96, Recueil, s. II-849, bod 73; ze dne 15. září 1998, *Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel v. Komise*, T-109/97, Recueil, s. II-3533, body 67 a 68, a ze dne 29. dubna 2002, *Bactria v. Komise*, T-339/00, Recueil, s. II-2287, bod 51; rozsudek Soudu ze dne 7. února 2001, *Sociedade Agrícola dos Arinhos a další v. Komise*, T-38/99 až T-50/99, Recueil, s. II-585, bod 46).
- 101 V projednávaném případě je třeba poznamenat, že záruky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 existují ve prospěch CEN a Stálého výboru pro stavebnictví, a nikoli ve prospěch některých jejích členů nebo jejích předsedy osobně.
- 102 V důsledku toho je třeba konstatovat, aniž by bylo v této fázi zapotřebí určit, zda záruky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 individualizují příjemce těchto záruk, že první žalobce se nemůže osobně dovolávat žádné procesní záruky ani žádného ustanovení směrnice 89/106, jejíž porušení by ho mohlo individualizovat

jednak jako předsedu CEN/TC 88 v době přijetí napadeného rozhodnutí a jednak jako člena *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví.

- 103 V každém případě musí být za předpokladu, že se první žalobce může osobně dovolávat takových procesních záruk, zdůrazněno, že údajné poškození pověsti tohoto žalobce, které vyplývá z porušení těchto záruk, ho nemůže jako takové individualizovat ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Předmětem záruk stanovených v čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 není ve skutečnosti zajistit ochranu pověsti členů výborů upravených tímto ustanovením, a to ani tehdy, jestliže se jedná o předsedu, ale výlučně zaujmout stanovisko k návrhu na vyřazení harmonizované normy předložené Komisí nebo členským státem.
- 104 Je tedy třeba učinit závěr, že první žalobce není oprávněný k podání této žaloby osobně jako předseda CEN/TC 88 nebo člen *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví.
- 105 Zadruhé, žalobci se za účelem prokázání, že první žalobce je osobně dotčen, odvolávají na jeho funkci jednatele třetího žalobce.
- 106 Jelikož však tato aktivní legitimace k podání žaloby, za předpokladu její existence, splývá s aktivní legitimací třetího žalobce, může se případně první žalobce dovolávat toho, že je také osobně dotčen uvedeným rozhodnutím pouze za předpokladu, je-li třetí žalobce osobně dotčen napadeným rozhodnutím. Tato otázka bude tudíž přezkoumána v rámci přezkoumání aktivní legitimace k podání žaloby třetího žalobce.

- 107 S výhradou přezkoumání aktivní legitimace k podání žaloby třetího žalobce se v důsledku toho musí učinit závěr, že první žalobce není napadeným rozhodnutím osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.

K přípustnosti žaloby druhého žalobce

- 108 Žalobci zaprvé tvrdí, že druhý žalobce je napadeným rozhodnutím osobně dotčen, neboť je důležitým uživatelem stavebních výrobků, největším podnikem v Německu a druhým největším podnikem v Evropě v odvětví izolačních prací.

- 109 V tomto ohledu je třeba připomenout, že následkem napadeného rozhodnutí je zamítnutí vyřazení napadených harmonizovaných norem, které byly přijaty na základě směrnice 89/106. Tyto harmonizované normy, jejichž předmětem je vymezit vlastnosti stavebních výrobků, se uplatňují na všechny výrobce a uživatele takových výrobků v Evropské unii.

- 110 Za těchto okolností je nutné konstatovat, že se napadené rozhodnutí dotýká druhého žalobce pouze objektivně jako hospodářského subjektu jednajícího v odvětví výroby dotyčných výrobků, a to ze stejného důvodu jako všech ostatních subjektů, které se nacházejí ve stejném postavení. Jak vyplývá z judikatury, tato vlastnost sama o sobě nestačí k tomu, aby byl druhý žalobce uvedeným rozhodnutím osobně dotčen (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. ledna 1985, *Piraiki-Patraiki a další v. Komise*, C-11/82, Recueil, s. 207, bod 14, a ze dne 22. listopadu 2001, *Antillean Rice Mills v. Rada*, C-451/98, Recueil, s. I-8949, bod 51; usnesení *Villiger Söhne v. Rada*, bod 89 výše, bod 47).

- 111 Pokud jde o údajnou skutečnost, že druhý žalobce je významným uživatelem na dotyčném trhu, je třeba v tomto ohledu zdůraznit, že podle judikatury skutečnost, že obecný akt může mít různé konkrétní účinky pro různé právní subjekty, na které se uplatňuje, je neodlišuje od všech ostatních dotyčných subjektů, jelikož uplatňování tohoto aktu se uskutečňuje na základě objektivně určené situace (viz zejména rozsudek Soudu ze dne 22. února 2000, ACAV a další v. Rada, T-138/98, Recueil, s. II-341, bod 66, a tam uvedenou judikaturu; usnesení Établissements Toulorge v. Parlament a Rada, bod 95 výše, bod 63). V projednávaném případě je tedy druhý žalobce dotčen napadeným rozhodnutím z důvodu své objektivní situace uživatele stavebních výrobků.
- 112 Stejně tak skutečnost, že je jedním z 62 německých podniků stavebního průmyslu, které používají izolační výrobky a které jsou seskupeny na vnitrostátní úrovni ve spolkovém technickém oddělení „Tepelná izolace, tepelná ochrana, zvuková a ohnivzdorná izolace“, rovněž druhého žalobce neindividualizuje. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, jak je uvedeno v bodě 89 výše, že možnost určit s větší nebo menší přesností počet nebo dokonce totožnost právních subjektů, na které se opatření uplatňuje, vůbec neznamená, že tyto subjekty musejí být považovány za osobně dotčené tímto opatřením, je-li nepochybné, že jako v projednávaném případě se toto uplatnění provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace vymezené dotčeným aktem. Krom toho, jak to zdůrazňují sami žalobci, napadené normy se uplatňují nejen na uživatele stavebních výrobků, ale rovněž na členské státy, na výrobce stavebních výrobků a na kontrolní subjekty.
- 113 Co se týče skutečnosti, že napadeným rozhodnutím byl druhý žalobce ve vztahu ke svým soutěžitelům z ostatních členských států znevýhodněn zejména s ohledem na údajné riziko uplatnění jeho záruky zákazníkům nebo dokonce uplatnění trestní odpovědnosti, je třeba konstatovat, že i kdyby byl prokázán nevyhnutelný charakter tohoto údajného rizika na první pohled málo pravděpodobného, nemohl by individualizovat tohoto žalobce ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, jelikož všichni jeho početní soutěžitelé v Německu se nacházejí ve stejné situaci.

- 114 Rovněž tak uváděná skutečnost, že na základě čl. 95 odst. 3 ES je uloženo zvláště uživatelům materiálů, kteří musejí zajistit řádné provedení prací, poskytnout vysokou úroveň ochrany v oblasti ochrany životního prostředí a ochrany spotřebitelů, nijak neindividualizuje druhého žalobce, jelikož – za předpokladu, že taková povinnost existuje – tento žalobce je v tomto ohledu ve stejné situaci jako všichni jeho soutěžitelé v Německu a v jiných členských státech Evropské unie.
- 115 Konečně, pokud jde o skutečnost, že smlouvy druhého žalobce, jejichž plnění probíhá, jsou napadeným rozhodnutím značným způsobem dotčeny, je třeba konstatovat, že nejenže tato skutečnost není podložena žádným důkazem, a nelze ji tedy mít za prokázanou, ale mimoto nevytváří zvláštní okolnost, která by odlišovala tohoto žalobce od jiných uživatelů stavebních výrobků, kteří rovněž mají takové smlouvy, jejichž plnění probíhá.
- 116 Je pravda, že Soudní dvůr a Soud prohlásily žaloby na neplatnost proti aktům s obecnou působností za přípustné, pokud existovalo ustanovení práva vyšší právní síly, které ukládá jejich tvůrcům přihlédnout ke zvláštní situaci žalobce, přičemž existence smluv uzavřených žalobcem a postižených sporným aktem mohla v určitých případech odlišovat takovouto zvláštní situaci (rozsudky Komise v. *Nederlandse Antillen*, bod 96 výše, body 72 a 75, a *Antillean Rice Mills* a další v. Komise, bod 89 výše, body 67 a 74).
- 117 Projednávaný případ se nicméně liší od případů, které vedly k výše uvedeným rozsudkům v rozsahu, v němž taková povinnost uložená ustanovením práva vyšší právní síly v projednávaném případě neexistuje (rozsudek *Sociedade Agrícola dos Arinhos* a další v. Komise, bod 100 výše, bod 51). V tomto ohledu je nutné uvést, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobci, nestanoví čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 povinnost Komise přihlédnout k jejich zvláštní situaci nebo k situaci členského státu, který vznesl námitku proti harmonizované normě, ale omezuje se na uvedení postupu použitelného v případě, kdy byla vznesena taková námitka.

- 118 Argumenty žalobců vycházející z existence smluv, jejichž plnění probíhá, nelze tedy v žádném případě přijmout pro účely individualizace druhého žalobce.
- 119 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobce jako důležitý uživatel stavebních výrobků není napadeným rozhodnutím osobně dotčen.
- 120 Zadruhé žalobci uplatňují, že druhý žalobce je napadeným rozhodnutím osobně dotčen z toho důvodu, že se jako člen spolkového technického oddělení „Tepelná izolace, tepelná ochrana, zvuková a ohnivzdorná izolace“ třetího žalobce rozhodujícím způsobem podílel na rozhodnutí Spolkové republiky Německo vznést námitku vůči napadeným normám v souladu s čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106.
- 121 V tomto ohledu musí být připomenuto, jak již bylo rozhodnuto v bodě 100 výše, že skutečnost, že se osoba jakýmkoli způsobem účastní na postupu, který vede k přijetí aktu Společenství, individualizuje tuto osobu ve vztahu k dotýcnému aktu pouze v případě, že jsou pro tuto osobu stanoveny určité procesní záruky použitelnou právní úpravou Společenství.
- 122 V projednávaném případě směrnice 89/106 nestanoví, že Komise musí před přijetím rozhodnutí na základě čl. 5 odst. 1 této směrnice dodržovat postup, v rámci kterého by podniky, jako je druhý žalobce nebo vnitrostátní sdružení příslušná v oblasti harmonizace, měly právo uplatnit případná práva, nebo měly dokonce právo na slyšení.

- 123 Jak již bylo konstatováno v bodě 101 výše, záruky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 existují výlučně ve prospěch CEN a Stálého výboru pro stavebnictví, a nikoli ve prospěch jednotlivých podniků nebo vnitrostátních sdružení.
- 124 V návaznosti na to nelze druhého žalobce považovat za osobně dotčeného napadeným rozhodnutím jako člena spolkového technického oddělení „Tepelná izolace, tepelné izolování, zvuková a ohnivzdorná izolace“ třetího žalobce.
- 125 V důsledku toho je třeba učinit závěr, že druhý žalobce není napadeným rozhodnutím osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.

K přípustnosti žaloby třetího žalobce

- 126 Co se týče osobního dotčení třetího žalobce, žalobci tvrdili, že tento žalobce zastupuje stavební průmysl v Německu a že jeho aktivní legitimace podat žalobu proti napadenému rozhodnutí vyplývá jednak z aktivní legitimace druhého žalobce, tedy jednoho z jeho členů, a jednak z jeho účasti na postupu, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí, prostřednictvím prvního žalobce.
- 127 Pokud jde zprv o aktivní legitimaci k podání žaloby třetího žalobce z důvodu vlastní aktivní legitimace jeho členů, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nelze sdružení zřízené na podporu kolektivních zájmů jedné kategorie subjektů považovat za osobně dotčené aktem postihujícím obecné zájmy této

kategorie ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, a tudíž není oprávněno k podání žaloby na neplatnost jménem svých členů, pokud tito členové nemohou podat žalobu sami (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *Greenpeace a další v. Komise*, C-321/95 P, Recueil, s. I-1651, body 14 a 29; rozsudek Soudu ze dne 6. července 1995, *AITEC a další v. Komise*, T-447/93 až T-449/93, Recueil, s. II-1971, bod 62; usnesení Soudu ze dne 24. ledna 2001, *Iberotam a další v. Komise*, T-112/00 a T-122/00, Recueil, s. II-97, bod 74, a ze dne 14. ledna 2002, *ACHE v. Parlament a Rada*, T-84/01, Recueil, s. II-99, bod 25).

- 128 V tomto ohledu je tedy třeba připomenout, že neexistují důvody, jak bylo již uvedeno v bodě 125 výše, které by umožňovaly učinit závěr o přípustnosti žaloby druhého žalobce.
- 129 Krom toho žalobci rovněž nepředložili důkazy, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ostatní členové třetího žalobce jsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni.
- 130 Je tedy namístě učinit závěr, že třetí žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že je napadeným rozhodnutím osobně dotčen vzhledem ke skutečnosti, že ostatní členové třetího žalobce jsou sami napadeným rozhodnutím dotčeni.
- 131 Pokud jde zadruhé o účast třetího žalobce na vypracování napadeného rozhodnutí, je pravda, že existence zvláštních okolností, jako je úloha sdružení v rámci řízení vedoucího k přijetí aktu ve smyslu článku 230 ES, může odůvodnit přípustnost žaloby podané sdružením, jehož členové nejsou sporným aktem bezprostředně a osobně dotčeni, zejména pokud postavení vyjednaváče tohoto sdružení bylo postiženo tímto sporným aktem (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze

dne 2. února 1988, Van der Kooy a další v. Komise, C-67/85, C-68/85 a C-70/85, Recueil, s. 219, body 21 až 24, a ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, body 28 až 30).

- 132 Z judikatury vyplývá, že za těchto okolností má sdružení, kterému není napadený akt určen, vlastní zájem na podání žaloby na neplatnost proti takovému aktu, i když jeho členové tak nemohou učinit osobně (rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 1995, Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, bod 64; usnesení Iberotam a další v. Komise, bod 127 výše, bod 75, a Association contre l'heure d'été v. Parlament a Rada, bod 127 výše, bod 25).
- 133 Za těchto okolností je namístě ověřit, zda údajná účast třetího žalobce prostřednictvím prvního žalobce na přípravě námítky vznesené Spolkovou republikou Německo představuje zvláštní okolnost, která by mohla tomuto sdružení propůjčit způsobilost k jednání jako profesnímu sdružení zastupujícímu zájmy svých členů ve smyslu výše uvedené judikatury.
- 134 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak již bylo rozhodnuto v bodech 122 a 123 výše, že směrnice 89/106 nestanoví, že Komise musí před přijetím rozhodnutí na základě čl. 5 odst. 1 této směrnice dodržovat postup, v rámci kterého by vnitrostátní sdružení, jako je třetí žalobce, mělo právo uplatnit případná práva, nebo mělo dokonce právo na slyšení.
- 135 Za těchto podmínek se třetí žalobce nemůže dovolávat existence vlastního zájmu rozdílného od zájmu svých členů k odůvodnění své aktivní legitimace k podání žaloby.

- 136 V tomto ohledu je třeba dodat, že dopis ze dne 28. listopadu 2002 zaslaný Komisí třetímu žalobcem prostřednictvím prvního žalobce byl pouze informativní vzhledem ke skutečnosti, že Komise nebyla povinná ani konzultovat, ani vyslyšet třetího žalobce v rámci postupu stanoveného v čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 9. srpna 1995, *Greenpeace a další v. Komise*, T-585/93, Recueil, s. II-2205, bod 63).
- 137 Žalobci nemohou krom toho tvrdit, jak to uvádějí ve svých písemných podáních, že v rozsudku *Van der Kooy a další v. Komise*, bod 131 výše, Soudní dvůr pro připuštění přípustnosti žalujícího sdružení vycházel z pouhé úlohy zástupce zájmové skupiny ve formě sdružení, jež předložilo písemná vyjádření Komisi, se kterou udržovalo úzký kontakt během celého řízení. V tomto rozsudku v bodě 23 Soudní dvůr rovněž, a především, zdůraznil, že žalující sdružení je mezi signatáři dohody, kterou se stanoví preferenční tarif zpochybňovaný Komisí v napadeném aktu z hlediska pravidel Společenství týkajících se státních podpor, a že z tohoto důvodu mělo toto sdružení povinnost za účelem provedení tohoto aktu zahájit nová jednání o tarifech s dotyčným subjektem a uzavřít novou dohodu. Je nutné konstatovat, že takové okolnosti v projednávaném případě neexistují (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 11. února 1999, *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise*, T-86/96, Recueil, s. II-179, bod 62).
- 138 Stejně tak situaci třetího žalobce nelze srovnávat se situací žalujícího sdružení v rozsudku *CIRFS a další v. Komise*, bod 131 výše. Zajisté se jeví, že třetí žalobce, a to není zpochybňováno, je členem jednak vnitrostátních výborů pro normalizaci, a z toho důvodu se přímo účastní prací CEN/TC 88, a jednak členem německého přípravného výboru pro harmonizaci na území Společenství, ve kterém příslušné německé ministerstvo stanoví na vnitrostátní úrovni postoj, který bude obhajovat ve Stálém výboru pro stavebnictví. Taková nepřímá účast vnitrostátního sdružení na postupu vypracování harmonizovaných norem Společenství však představuje pouze tenké pouto s předmětem napadeného rozhodnutí. Tato účast nemůže být v žádném případě přirovnávána k situaci sdružení hlavních mezinárodních výrobců

v dotčeném hospodářském odvětví, které, jako v rozsudku CIFRS a další v. Komise, bod 131 výše, zaujímalo jasně vymezené postavení vyjednavatele úzce spojené se samotným předmětem rozhodnutí, což vytvářelo zvláštní okolnost, která ho odlišovala od všech ostatních osob (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. května 2000, *Comité d'entreprise de la Société française de production a další v. Komise*, C-106/98 P, Recueil, s. I-3659, body 45 a 53; rozsudek *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise*, bod 137 výše, bod 63). V tomto ohledu musí být zdůrazněno, že žalobci v každém případě nepředložili žádný důkaz, který by odlišoval třetího žalobce od vnitrostátních sdružení ostatních členských států účastnících se stejným způsobem na postupu vypracování harmonizovaných norem Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 17. června 1998, *UEAPME v. Rada*, T-135/96, Recueil, s. II-2335, bod 111).

- 139 Žalobci tudíž neprávem uplatňují, že třetí žalobce má ve vztahu ke Komisi v rámci postupu na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 postavení vyjednavatele nebo zástupce, který je napadeným rozhodnutím postižen ve smyslu výše uvedené judikatury.
- 140 Tento závěr není dotčen úlohou vyjednavatele nebo partnera při jednáních, kterou údajně zastával první žalobce, který je předsedou CEN/TC 88, vzhledem k tomu, že se podílel na přípravě námítky předložené Spolkovou republikou Německo na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 ve své dvojí funkci člena *ad hoc* skupiny Stálého výboru pro stavebnictví a jednatele třetího žalobce.
- 141 Taková okolnost, za předpokladu, že je prokázána, totiž vůbec neznamená, že třetí žalobce má jakožto sdružení vlastní zájem na podání žaloby na neplatnost na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rozporu s tím, co uvádějí žalobci, v rozsudcích *Van der Kooy a další v. Komise*, bod 131 výše

(body 21 až 24), a CIRFS a další v. Komise, bod 131 výše (body 29 a 30), vycházel Soudní dvůr pro rozhodnutí o přípustnosti žaloby dotýčných sdružení z funkce vyjednávače těchto sdružení, a nikoli z osobní úlohy jednoho z jejích členů.

142 Je třeba krom toho připomenout, že bylo již v bodě 101 výše konstatováno, že záruky stanovené čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106 existují výlučně ve prospěch CEN a Stálého výboru pro stavebnictví, a nikoli ve prospěch jejich členů nebo jejich předsedy osobně.

143 Třetí žalobce nemůže být tudíž považován za osobně dotčeného napadeným rozhodnutím na základě jeho účasti na přípravě námitky vznesené Spolkovou republikou Německo na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 89/106.

144 V důsledku toho je třeba učinit závěr, že třetí žalobce není napadeným rozhodnutím osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Z toho vyplývá, že první žalobce není tímto rozhodnutím osobně dotčen jako jednatel třetího žalobce.

145 Z výše uvedeného vyplývá, že žádný ze žalobců nemůže být považován za oprávněného k podání této žaloby na neplatnost ve smyslu ustálené judikatury Soudního dvora a Soudu.

- 146 Je třeba však ještě přezkoumat, zda lze tento závěr zpochybnit, jak to tvrdí žalobci, jednak z důvodu zjevné opodstatněnosti žaloby a jednak z důvodu požadavku účinné soudní ochrany.
- 147 Pokud jde zaprvé o zjevnou opodstatněnost žaloby, žalobci v podstatě tvrdí, že s ohledem na zřejmou protiprávnost napadeného rozhodnutí představuje námitka nepřipustnosti vznesená Komisí zneužití práva.
- 148 V tomto ohledu stačí konstatovat, že argument, že tato žaloba je zjevně opodstatněná, je zcela nerozhodný v rámci přezkouvání přípustnosti žaloby. Přezkum merita žaloby totiž nemá žádný vliv na posouzení osobního dotčení žalobců, neboť přípustnost žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou a kontrola legality, pokud jde o meritum aktu napadeného touto žalobou, podléhají odlišnému přezkumu prováděnému v prvním případě podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES a v druhém případě podle čl. 230 druhého pododstavce ES (viz v tomto smyslu usnesení ze dne 29. dubna 2002, *Bactria v. Komise*, bod 100 výše, bod 53).
- 149 Je třeba krom toho zdůraznit, že případná zjevná protiprávnost napadeného aktu, za předpokladu, že by byla prokázána, nemůže z důvodu, že na základě článku 220 ES zajišťuje Soud dodržování práva při výkladu a provádění Smlouvy o ES, odůvodňovat změnu soustavy opravných prostředků a postupů zavedených touto Smlouvou prostřednictvím soudního výkladu. V žádném případě tato okolnost neumožňuje prohlásit žalobu na neplatnost podanou fyzickou nebo právnickou osobou, která nesplňuje podmínky stanovené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES, za přípustnou (viz v tomto smyslu rozsudky *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 44; *ACAV a další v. Rada*, bod 111 výše, bod 68, a usnesení ze dne 29. dubna 2002, *Bactria v. Komise*, bod 100 výše, bod 54).

- 150 Argumenty žalobců vycházející ze zjevné opodstatněnosti žaloby musí být tedy zamítnuty.
- 151 Zadruhé, pokud se jedná o požadavek účinné soudní ochrany, je třeba připomenout, že Soudní dvůr ve svém rozsudku *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 40, uvedl, že Smlouva o ES vytvořila jednak svými články 230 a 241 a jednak svým článkem 234 úplnou soustavu opravných prostředků a řízení určenou k zajištění kontroly legality aktů orgánů soudcem Společenství. V této soustavě fyzické a právnické osoby, které nemohou z důvodu podmínek přípustnosti uvedených v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES napadnout akty Společenství s obecnou působností přímo, mají podle okolností možnost dovolávat se neplatnosti těchto aktů buď incidenčně na základě článku 241 ES před soudcem Společenství anebo před vnitrostátními soudy a přimět vnitrostátní soudy, které nejsou příslušné k rozhodnutí o neplatnosti těchto aktů, k podání předběžné otázky v tomto ohledu k Soudnímu dvoru.
- 152 Podle Soudního dvora tak přísluší členským státům stanovit úplnou soustavu opravných prostředků a řízení, umožňující zajistit dodržování práva na účinnou soudní ochranu (rozsudek *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 41).
- 153 V rozporu s tím, co tvrdí žalobci, však z toho nevyplývá, že údajná neexistence opravných prostředků u vnitrostátních soudů může být brána v úvahu za účelem prohlášení žaloby na neplatnost za přípustnou před soudy Společenství.
- 154 Právě naopak v bodě 43 rozsudku *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, Soudní dvůr rozhodl, že neobstojí výklad pravidel přípustnosti uvedených v článku 230 ES, podle kterého musí být žaloba na neplatnost prohlášena za

přípustnou, je-li po konkrétním přezkumu vnitrostátních procesních pravidel soudcem Společenství prokázáno, že tato pravidla neopravňují jednotlivce podat žalobu, která mu umožňuje zpochybnit platnost napadeného aktu Společenství.

- 155 Podle Soudního dvora není přípustná přímá žaloba na neplatnost před soudcem Společenství, i když lze po konkrétním přezkumu vnitrostátních procesních pravidel soudcem Společenství prokázat, že tato pravidla neopravňují jednotlivce podat žalobu, která mu umožňuje zpochybnit platnost napadeného aktu Společenství (usnesení ze dne 12. prosince 2003, *Bactria v. Komise*, bod 96 výše, bod 58). Takový režim by totiž v každém konkrétním případě vyžadoval, aby soudce Společenství přezkoumal a vyložil vnitrostátní procesní právo, což by překračovalo jeho pravomoc v rámci kontroly legality aktů Společenství (rozsudek *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 43).

- 156 Soudní dvůr mimoto v každém případě jasně stanovil (rozsudek *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 72 výše, bod 44), pokud se jedná o podmínku osobního zájmu požadovaného čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES, že sice je skutečností, že toto ustanovení musí být vykládáno ve smyslu zásady účinné soudní ochrany při zohlednění různých okolností, které jsou způsobilé individualizovat žalobce, avšak takový výklad nemůže mít za následek odchýlení se od dotčené podmínky, která je výslovně stanovena Smlouvou, aniž by byly překročeny pravomoci svěřené touto Smlouvou soudům Společenství.

- 157 Případný nedostatek právních prostředků, byť by byl prokázán, nemůže tudíž odůvodňovat změnu soustavy opravných prostředků a řízení zavedených Smlouvou prostřednictvím soudního výkladu. Smlouva v žádném případě neumožňuje prohlásit za přípustnou žalobu podanou fyzickou nebo právnickou osobou, která nesplňuje podmínky stanovené čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES (usnesení Soudního dvora ze dne 1. února 2001, *Area Cova a další v. Rada a Komise*,

C-301/99 P, Recueil, s. I-1005, bod 47, a tam uvedená judikatura; rozsudek ACAV a další v. Rada, bod 111 výše, bod 68; usnesení ze dne 29. dubna 2002, Bactria v. Komise, bod 100 výše, bod 54, a usnesení Villiger Söhne v. Rada, bod 89 výše, bod 61).

158 Žalobci se tedy nemohou dovolávat skutečnosti, že bude-li žaloba na neplatnost prohlášena za nepřipustnou, nemají žádný prostředek jak hájit svá práva před soudem, kteroužto skutečnost ostatně neprokázali.

159 Požadavek účinné soudní ochrany nemůže tudíž zpochybnit závěr, podle kterého musí být žaloba odmítnuta jako nepřipustná, jelikož žalobci nejsou napadeným aktem osobně dotčeni.

160 S ohledem na výše uvedené a aniž by bylo nutné zkoumat, zda jsou žalobci napadeným rozhodnutím bezprostředně dotčeni, je namístě odmítnout jejich žalobu jako nepřipustnou.

161 Za těchto podmínek není namístě rozhodnout o návrhu Fachvereinigung Mineralfaserindustrie na přistoupení jako vedlejší účastník.

K nákladům řízení

- ¹⁶² Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci byli ve sporu neúspěšní, je namístě uložit jim náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení vzniklých v řízení o předběžném opatření T-264/03 R, v souladu s návrhy Komise.

Z těchto důvodů

Soud (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**
- 2) Žalobci ponесou své náklady, jakož i náklady vzniklé Komisi, včetně nákladů řízení vzniklých v řízení o předběžném opatření T-264/03 R.**

V Lucemburku dne 25. května 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

J. Azizi